

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Pito

Pagbubunyag ng mga propetikong lihim ng Apocalipsis: Isang paglalakbay sa mga propesiya tungkol sa mga huling araw

Jeff Pippenger
2024-01-21

Lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa wakas ng sanlibutan, at ang lahat ng mga propesiya ay nagtatagpo at nagwawakas sa Aklat ng Pahayag. Sa Aklat ng Pahayag, muling pinasimulan ang gayunding daloy gaya ng nasa Aklat ni Daniel, sapagkat ang dalawa ay iisang aklat. Ang lahat ng mga prinsipyong propetiko na ito ay matibay na naitala sa mga naunang artikulo. Sa Aklat ng Pahayag, ipinaalam sa atin na bago magsara ang probasyon ay may isang propesiyang dating sinelyuhan na inaalisan ng selyo. Inilalahad ng mga artikulong ito ang mga elementong propetiko na kaugnay ng mensahe sa Aklat ng Pahayag na ngayo'y inaalisan ng selyo. Ang mensahe ay hindi isang nag-iisang katotohanang propetiko, at ang bawat elemento ng mensaheng inaalisan ng selyo ay nabibilang sa kategorya ng Pahayag ni Jesucristo.

Ang mensahe ay inaalisan ng tatak kaagad bago ang pagsasara ng probasyon, kapag “malapit na ang panahon.” Ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis, kasama ang komentaryo mula sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya, ay napakalilinaaw hinggil sa prosesong kaugnay ng pag-aalis ng tatak sa isang makahulang mensahe. Ang Leon mula sa lipi ni Juda ang nagsasakatuparan ng pag-aalis ng tatak, at kapag ginagawa niya ito ay gumagamit siya ng isang nakabalangkas na pamamaraan sa paglalahad ng mensahe. Tinatanggap niya ang mensahe mula sa Ama, na inilarawan bilang may hawak ng Bibliya na tinatakan ng pitong tatak. Ang Leon mula sa lipi ni Juda, na siya rin ang ugat ni David at ang Korderong pinatay, ay kinukuha ang aklat mula sa Ama at inaalisan ang mga tatak.

Pagkatapos ay ipinagkakaloob ni Jesus ang mensahe kay Gabriel, na, kasama ng iba pang mga anghel, ay naghahatid nito sa isang propeta. Isinusulat ng propeta ang mensahe at ipinadadala ito sa mga iglesya. Kapag dumating ang panahon upang alisin ang selyo ng mensaheng propetiko, ang pagbubukas nito ay nagbubunga ng isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na sumusubok sa mga nasa loob ng mga iglesya na siyang layon ng isinulat ng propeta; at batay sa kani-kaniyang tugon ng mga kasaping iyon ng iglesya, natitiyak kung kabilang sila sa alinman sa dalawang uri. Ang mga tumatanggap sa paglago ng kaalaman na ibinubunga ng mensaheng inaalisan ng selyo ay kinikilala bilang mga "marurunong," at ang mga hindi naman ay tinutukoy ni Daniel bilang mga "masasama," at ni Mateo bilang mga "mangmang".

Lahat ng mga salik na ito na kaugnay ng pagbubukas ng selyo ng huling propetikong lihim ay tinatalakay at binibigyang-diin sa talatang siyam ng kabanata labing-pito ng Pahayag, sapagkat tinutukoy nito ang isang aspeto ng Pahayag ni Jesucristo na susubok sa dalawang uri ng mga mananamba. Ginagawa nito iyon sa pamamagitan ng pagtukoy na ang "marurunong" ang makauunawa sa mensaheng sumusunod sa hudyat ng babala ng talatang iyon.

At narito ang kaisipang may karunungan. Ang pitong ulo ay pitong bundok na kinauupuan ng babae. At may pitong hari: bumagsak na ang lima, ang isa ay umiiral, at ang isa pa’y hindi pa dumarating; at pagdating niya, kailangang manatili siya sa isang maikling panahon. At ang hayop na dating umiiral, at ngayo’y wala na, siya ang ikawalo, at bahagi siya ng pito, at paroroon sa kapahamakan. Apocalipsis 17:9-11.

Ang “isipang may karunungan” ay ang isipan ng “marurunong.” Nauunawaan ng “marurunong” ang pagdarami ng kaalaman, at ang pagdarami ng kaalaman na inilalarawan kaagad pagkatapos ng palatandaang propetiko—na nagpapakilala ng isang katotohanang mauunawaan ng marurunong at tatanggihan ng masasama—ay ang katotohanang nauugnay sa mga kaharian ng propesiyang biblikal na inilatag sa mga sumusunod na talata. Ang mga talatang iyon ay kumakatawan sa huling paglalarawan ng mga kaharian ng propesiyang biblikal, at ang ibinubukas sa mga huling araw ay ito: na ang walong kahariang iyon ay inilarawan din sa unang paglalarawan ng mga kaharian ng propesiyang biblikal sa ikalawang kabanata ng Daniel.

Ang paghahayag ng katotohanan ay nagpapatibay sa limitadong pananaw hinggil sa mga kaharian sa propesiya ng Bibliya na bumuo sa isa sa mga hiyas ni Miller, subalit nagingning ito nang sampung ulit na higit, sapagkat nagtataglay ito ng lalong maraming katotohanan kaysa sa naunawaan ng mga Milerita mula sa kanilang limitadong kinalalagyang pangkasaysayan, at ito’y kumakatawan sa isang pagsubok, gaya ng sinasagisag ng bilang na “sampu,” at ng tanglaw na babala ng paunang babala na, “Narito ang pag-iisip na may karunungan,” na binibigyang-kahulugan sa propesiya bilang: ang sumusunod na katotohanan ay susubok sa mga iglesiang pinadadalhan ng mensaheng inalisang ng selyo, bago ang pagsasara ng panahon ng pagsubok.

Sa Apocalipsis 17, dinala si Juan sa ilang ng panahon ng isang libo’t dalawang daan at animnapung taon ng kadiliman ng kapapahan. Inilagay siya sa mismong katapusan ng panahong iyon, noong 1798, na siya ring eksaktong kalagayang pangkasaysayan kung saan siya inilagay sa Apocalipsis 13.

At ako’y tumayo sa buhanginan ng dagat, at nakita ko ang isang hayop na umaahon mula sa dagat, na may pitong ulo at sampung sungay, at sa kaniyang mga sungay ay sampung diadema, at sa kaniyang mga ulo ay ang pangalan ng pamumusong. Apocalipsis 13:1.

Ang "buhangin ng dagat" ay kumakatawan sa 1798, sapagkat kinakatawan nito ang makasaysayang punto ng tanaw kung saan ipinakita kay Juan ang Papado (ang hayop mula sa dagat) sa aspektong pangnagdaan, at ang Estados Unidos (ang hayop mula sa lupa) na umaahon, at sa wakas ay magsasalita gaya ng isang dragon sa nalalapit na batas ng Linggo. Pagkatapos ay pipilitin ng hayop mula sa lupa ang sanlibutan na tanggapin ang "larawan ng hayop," na magsasalita at magpapatupad ng batas ng Linggo sa buong sanlibutan.

"Sa panahong ang Kapapahan, naalisan ng lakas, ay napilitang tumigil sa pag-uusig, namasdan ni Juan ang isang bagong kapangyarihang umuusbong upang umalingawngaw sa tinig ng dragon at ipagpatuloy ang gayunding malupit at lapastangang gawain. Ang kapangyarihang ito, ang huli na makikipagdigma laban sa iglesia at sa kautusan ng Diyos, ay kinakatawan ng

isang hayop na may mga sungay na gaya ng sa kordero. Ang mga hayop na nauna rito ay umahon mula sa dagat; ngunit ito ay umahon mula sa lupa, na kumakatawan sa mapayapang pag-usbong ng bansang sinasagisag nito - ang Estados Unidos." Signs of the Times, Pebrero 8, 1910.

Dinala si Juan sa gayunding punto-de-bista ng kasaysayan upang tanggapin ang pangwakas na paglalahad ng mga kaharian ng propesiya ng Bibliya sa kabanata labing-pito. Samantalang nasa gayong punto-de-bista, iniharap ang mga kaharian. Unang ipinabatid sa kanya na ang halimaw ang kumokontrol sa kapuwa simbahan at estado, sapagkat ang babae ay nakaluklok hindi lamang sa pitong ulo kundi pati sa pitong bundok. Ang pagkakaluklok ng dakilang patutot ay nagpapakilalang siya ang nakasakay sa halimaw, at ang sumasakay sa halimaw ang siyang kumokontrol sa halimaw.

At ang babaeng iyong nakita ay yaong dakilang lungsod, na naghahari sa mga hari ng lupa. Apocalipsis 17:18.

Ang salitang “reigneth” ay nangangahulugang humawak at maghari sa. Ang nakasakay ay naghahari sa hayop sa pamamagitan ng paghawak sa renda. Ang kapapahan ay naghahari sa pitong ulo at gayundin sa pitong bundok. Sa ikalawang kabanata ng Daniel, ipinabatid ni Daniel kay Nebukadnezar na siya ang “ulo” na ginto. Sa ikapitong kabanata ng Isaias, ang “ulo” ay isa ring hari, kapitolyo, o kaharian.

Sapagkat ang ulo ng Siria ay Damasco, at ang ulo ng Damasco ay si Resin; at sa loob ng animnapu't limang taon ay mabubuwag ang Efraim, anupa't hindi na siya magiging isang bayan. At ang ulo ng Efraim ay Samaria, at ang ulo ng Samaria ay ang anak ni Remalias. Kung hindi kayo mananampalataya, tiyak na hindi kayo matatatag. Isaias 7:7, 8.

Ang papado, na siyang babaeng nakasakay sa halimaw, ay naghahari sa lahat ng mga hari sa lupa. Ang mga haring iyon ay inilarawan bilang “sampung hari,” na siyang kapangyarihan ng dragon sa mga huling araw. Sila ang mga haring nakikiapid sa kanila ang patutot ng Tiro. Ang mga “sampung hari” na iyon ay napilitang kilalanin ang awtoridad ng papado, ngunit ang nangungunang hari sa sampung haring iyon ay ang Estados Unidos. Kaya't ang Estados Unidos ay inilarawan din bilang si Ahab, ang hari ng sampung hilagang kaharian ng Israel. Ang bilang na “pito” ay kumakatawan sa “ganap,” at kapag ang papado ay inilalarawan na naghahari sa mga hari sa lupa, siya rin ay naghahari sa sampung hari at siya ay nakaluklok sa pitong ulo.

Narito ang pag-iisip na may karunungan, sapagkat ang marurunong sa mga huling araw ay gumagamit ng metodolohiyang “tuntunin sa tuntunin,” at kinikilala nila na ang bawat isa sa mga sagisag ng pamamalakad ng estado na pinaghaharian ng patutot ay tumutukoy sa iisang katotohanan. Naghahari rin siya sa pitong bundok, at kinilala ng mga Millerita na ang “bundok” sa propesiya ng Bibliya ay sagisag ng isang kaharian, subalit kinilala rin nila na ang mga sagisag ay may higit sa isang kahulugan.

Ang mga bundok ay isa ring sagisag ng iglesia. Ang “maluwalhating banal na bundok” sa Banal na Kasulatan ay kumakatawan sa iglesia ng Diyos.

Ang salitang nakita ni Isaias na anak ni Amoz hinggil sa Juda at Jerusalem. At mangyayari sa mga huling araw, na ang bundok ng bahay ng Panginoon ay matatag sa tuktok ng mga bundok, at itataas na higit sa mga burol; at dadagsa roon ang lahat ng mga bansa. At maraming mga tao ang paroroon at magsasabi, Halikayo, at tayo'y magsiaakyat sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Diyos ni Jacob; at ituturo niya sa atin ang kaniyang mga daan, at tayo'y lalakad sa kaniyang mga landas: sapagkat mula sa Sion ay lalabas ang kautusan, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem. Isaias 2:1-3.

Ang "bahay ng Panginoon" ay Kanyang iglesia, at ito ay isang "bundok." Ang dakilang patutot ay nakaluklok sa pitong bundok, sa gayo'y ipinahahayag na siya'y naghahari sa lahat ng mga iglesia, gaya rin ng kanyang paghahari sa lahat ng mga hari. Siya'y may kapangyarihan sa lahat ng mga iglesia at sa lahat ng mga estado sa buong daigdig.

Ang pangitain na tinutukoy ni Isaias na dumating sa kanya “tungkol sa Juda at Jerusalem,” na ating binanggit, ay nagpapatuloy, at nananatili pa ring iyon ding bahagi sa kabanata apat; at ayon kay Isaias, ito ang “araw ding iyon” na sinasabi ng mga tao, “Halikayo, at tayo'y umahon sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Diyos ni Jacob.” Sa gayunding kapanahunan ay tinukoy ang “pitong babae.”

At sa araw na yaon, pitong babae ang kakapit sa isang lalaki, na magsasabi, Kakainin namin ang sarili naming tinapay, at isusuot namin ang sarili naming kasuotan; tawagin lamang kami sa iyong pangalan, upang alisin ang aming kadustaan. Sa araw na yaon, ang sanga ng Panginoon ay magiging marilag at maluwalhati, at ang bunga ng lupa ay magiging mainam at kaaya-aya para sa mga nakatanan sa Israel. At mangyayari, na ang maiiwan sa Sion, at ang mananatili sa Jerusalem, ay tatawaging banal, maging bawat isa na nakatala sa mga buhay sa Jerusalem: Kapag hinugasan ng Panginoon ang karumihan ng mga anak na babae ng Sion, at nilinis ang dugo ng Jerusalem mula sa gitna nito sa pamamagitan ng espiritu ng kahatulan at ng espiritu ng pagliliyab. At lilikha ang Panginoon sa ibabaw ng bawat tahanang dako ng Bundok ng Sion, at sa ibabaw ng kaniyang mga kapulungan, ng ulap at usok sa araw, at ng ningning ng nagliliyab na apoy sa gabi; sapagka't sa ibabaw ng buong kaluwalhatian ay may magiging tanggulan. At magkakaroon ng tabernakulo na magiging lilim sa araw mula sa init, at magiging dakong kanlungan at kublihan mula sa unos at mula sa ulan. Isaias 4:1-6.

Ang “araw” na paksa ng pangitain ni Isaias ay ang “oras” ng dakilang lindol sa Aklat ng Pahayag, kabanata labing-isa. Ang marurunong na tumanggap sa pangaral na “magsibalik” mula sa kabiguan noong 18 Hulyo 2020, na tumupad sa mga hinihingi ng Levitico, kabanata dalawampu't anim, at na pinagtapon ng unang propesiya ni Ezekiel, ay tinatakan kapag tinanggap nila ang ikalawang mensahe ni Ezekiel tungkol sa apat na hangin ng Islam. Pagkatapos, itinaas sila sa langit bilang isang watawat, at ang iba pang mga anak ng Diyos na nasa Babilonya ay nagsisimula nang tumugon sa panawagang lumabas mula sa Babilonya—na nagsisimula sa lindol, na siya ring nalalapit na batas sa Linggo. Ang iba pang kawan ng Diyos ay naririnig ang mensahe na lumabas mula sa Babilonya, at kanilang ipinapahayag, “Magsiparito kayo, at tayo'y magsiahon sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Diyos ni Jacob.”

Sa “oras” na iyon, sinisimulan ng dakilang patutot ang pag-awit ng kanyang mga awit at ang pakikiapid sa mga hari sa lupa. Ang mga hindi nakasulat sa Aklat ng Buhay ng Kordero ay sumusunod sa patutot, at ang kanilang mga iglesia ay napapasailalim sa kanyang awtoridad. Ang mga iglesiang iyon ay inilarawan ni Isaias bilang “pitong babae.” Ang mga “pitong babae” na iyon ang “pitong bundok” na paghaharian ng kapapahan, samantalang pinipilit ng Estados Unidos ang buong sanlibutan na itayo ang isang larawan ng hayop na magsasalita at magpapasunod sa lahat na tanggapin ang tatak ng awtoridad ng kapapahan.

Yaong “pitong babae ay kakapit sa isang lalaki,” at ang “lalaki” na iyon ang “lalaki” na tinutukoy ni Pablo bilang “ang tao ng kasalanan.” Sa panahong yaon ng pagsubok, yaong mga nananatili “sa Jerusalem, ay tatawaging banal, maging bawat isa na nakasulat sa talaan ng mga buhay sa Jerusalem.” Ang bayan ng Diyos ay yaong mga, sa panahong yaon, na ang mga pangalan ay nakasulat sa aklat ng buhay, ang aklat ng Kordero na pinatay mula nang itatag ang sanlibutan. Ang kabilang uri, na kumakapit sa “tao ng kasalanan,” ay yaong binabanggit sa Apocalipsis kabanata labintatlo na sumasamba sa tao ng kasalanan.

At ang lahat ng nananahan sa lupa ay magsisisamba sa kaniya, yaong ang kanilang mga pangalan ay hindi nakasulat sa aklat ng buhay ng Cordero na pinatay mula nang itatag ang sanlibutan. Kung ang sinoman ay may pakinig, ay makinig. Apocalipsis 13:8, 9.

Ang "oras" ng dakilang lindol, na siyang krisis ng batas ng Linggo, ay ang wakas ng pagsisiyasat na paghuhukom; at ang paghuhukom ay nakasalig sa kung ang iyong pangalan ay nasusumpungan o hindi nasusumpungang nakasulat sa Aklat ng Buhay; kaya, sa panahong iyon, ang dalawang uri, na kinakatawan ayon sa kanilang kaugnayan sa Aklat ng Buhay, ang siyang nagpapakilala sa mismong pangwakas na mga tagpo ng paghuhukom. Yaong mga kumakapit sa "tao ng kasalanan," ay nagpapahayag na kanilang "kakainin" ang sarili nilang "tinapay, at isusuot" ang sarili nilang "kasuutan," ngunit ang pangunahing hangad nila ay "matawag sa iyong pangalan".

Pananatilihin nila ang sarili nilang pahayag ng pananampalataya at doktrina (kakainin ang sarili nilang tinapay), at pananatilihin ang kanilang denominasyonal na pag-aangkin (ang sarili nilang kasuotan), ngunit tatanggapin nila ang pangalan ng "tao ng kasalanan." Ang pangalan ng "tao ng kasalanan" ay "catholic," na ang ibig sabihin ay "unibersal." Yaong mga kumakapit sa "tao ng kasalanan" ay nagnanais maging bahagi ng "unibersal na simbahan," na siyang Simbahang Katoliko. Nais nila ang ugnayang iyon upang "maalis" ang kanilang "kahihyan."

Ang “pagsaway” ay tumutukoy sa dalawang mahalagang elemento ng halimaw na naghahari sa lahat ng mga iglesia at sa lahat ng mga bansa sa mga huling araw. Sa “oras ng dakilang lindol” sa Apocalipsis labing-isa, “ang ikatlong sa aba ay dumarating agad.” Ang “ikatlong sa aba” ay ang Islam. Sa “oras ng dakilang lindol” sa Apocalipsis labing-isa, tumutunog ang Ikapitong Trumpeta. Ang Ikapitong Trumpeta ay ang Islam. Humagupit ang Islam sa “oras ng dakilang lindol,” sapagkat ang lahat ng mga Trumpeta ay mga propetikong kasangkapan na ginamit ng Diyos sa paghatol laban sa sapilitang pagsamba tuwing Linggo sa buong kasaysayan ng daigdig.

Kapag naganap, sa nalalapit na batas ng Linggo, ang “kapahamakang pambansa” ng Estados Unidos, “magagalit ang mga bansa.” Ang Islam ang nagpapagalit sa mga bansa sa propesiya ng

Bibliya, gaya ng kinakatawan ng unang pagtukoy sa Islam sa aklat ng Henesis.

At sinabi sa kaniya ng anghel ng Panginoon: Narito, ikaw ay nagdadalang-tao, at magsisilang ng isang anak na lalaki, at tatawagin mong Ishmael ang kaniyang pangalan; sapagkat dininig ng Panginoon ang iyong kapighatian. At siya'y magiging isang mailap na tao; ang kaniyang kamay ay laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kaniya; at siya'y maninirahan sa harap ng lahat ng kaniyang mga kapatid. Genesis 16:11, 12.

Ang "kahihyan" ng mga huling araw ay ang relihiyong Islam. Ang mga iglesia at ang mga bansa ng sanlibutan ay mapapasailalim sa kapangyarihan ng Bagong Kaayusang Pandaigdig ng isang United Nations, na pinamumunuan ng Simbahang Katolika. Iluluklok ang papa bilang nasa tuktok ng iisang pandaigdigang sistema, gaya nang ibinigay ni Constantino sa papasiya ang luklukan nito noong taong 330. Magpapasiya ang mga bansa na ang kakayahan nilang harapin ang pakikidigmang isinusulong ng Islam laban sa sangkatauhan ay maaari lamang maisakatuparan sa pamamagitan ng isang nagkakaisang pagsisikap, na mangangailangan ng pagpapasakop sa isang moral na awtoridad, na igigiit ng Estados Unidos na ang nasabing awtoridad ay ang Simbahang Romano. Gaya nang ibinigay ni Justiniano sa Simbahang Katolika ang dakila nitong awtoridad noong 533, nauulit ang kasaysayan. Pipilitin ng Estados Unidos ang sanlibutan, sa pamamagitan ng lakas-militar nito, na tumalima, gaya ng ginawa ni Clovis para sa Simbahang Katolika noong 496. Mauulit ang kasaysayan ng talata dalawa ng Apocalipsis labintatlo.

At ang halimaw na aking nakita ay gaya ng isang leopardo, at ang kaniyang mga paa ay gaya ng mga paa ng isang oso, at ang kaniyang bibig ay gaya ng bibig ng isang leon: at ibinigay sa kaniya ng dragon ang kaniyang kapangyarihan, at ang kaniyang luklukan, at dakilang kapamahalaan. Apocalipsis 13:2.

Kapag naitayo na ang larawan, ang mga hari sa lupa na napoot dahil sa mga pagsalakay ng Islam ay kikilalanin na ang pangkalahatang "paninisi" laban sa Islam, na ginamit upang maipangyari ang pag-iral ng pandaigdigang larawan ng hayop, ay hindi ang "paninisi" na siyang tunay na pakay ng "tao ng kasalanan" (Jezebel). Huli na, malalaman ng sanlibutan na walang anuman kay Jezebel ang Islam, kundi ang nasa ng kanyang puso ay patayin si Elias, gaya ng pagpatay ni Herodias kay Juan Bautista.

Ang "kaisipang may karunungan" ay ang "kaisipan ng mga pantas," at ang "mga pantas" ay yaong mga nakauunawa sa "pagdami ng kaalaman" na idinudulot kapag binubuksan ng Leon mula sa lipi ni Juda ang mga tatak ng Pahayag ni Jesu-Cristo, bago magsara ang probasyon.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito; sapagkat malapit na ang panahon. Ang di-matuwid, magpatuloy na maging di-matuwid; at ang marumi, magpatuloy na maging marumi; at ang matuwid, magpatuloy na maging matuwid; at ang banal, magpatuloy na maging banal. Apocalipsis 22:10, 11.

Ang "pitong ulo ay pitong bundok, na kinauupuan ng babae," ay kumakatawan sa katotohanang ang kapapahan ay maghahari sa kapwa simbahan at estado. Ang mga simbolo ay may higit sa isang kahulugan, at ang mga ito ay dapat ipakahulugan at unawain ayon sa konteksto ng sipi kung saan ang mga simbolo ay inilalarawan. May lumilitaw na argumento na ipinakikilala ng talata na ang

mga ulo ay ang mga bundok, kaya ano ang magiging batayan sa pagtukoy ng pagkakaiba sa pagitan ng mga ulo (sining ng pamamalakad ng estado) at ng mga bundok (sining ng pamamalakad ng simbahan)? Ang pagkakaibang ito ay itinatag sa aklat ni Daniel, kabanata pito at walo. Sa kabanata pito, kapuwa ang Romang pagano at ang Romang kapapahan ay kinilala bilang “kaiba” sa mga hayop na nauna sa kanila.

Kapag ang Kabanata Pito ay itinapat sa Kabanata Walo (linya sa linya), natatagpuan natin sa Kabanata Walo ang maliit na sungay ng Roma, na nagpapalit-palit sa pagitan ng lalaki at babae, lalaki at babae. Isang sagisag (ang maliit na sungay) na kumakatawan sa dalawang kapangyarihan. Sa mga kabanatang iyon, ang isang sungay ay isang kaharian, at ang isang kaharian ay isang ulo rin. Sa Kabanata Walo, ang maliit na sungay ay kumakatawan sa dalawang kaharian, ang ikaapat at ikalimang kaharian ng propesiya sa Bibliya. Ang maliit na sungay ay sa makasagisag na paraan kumakatawan sa dalawang kaharian, at ang dalawang kahariang kinakatawan nito ay mga kahariang nagpapakilala sa pagsasanib ng pamamalakad-estado at pamamalakad-simbahan. Ang pitong ulo, na siya ring pitong bundok, ay kumakatawan sa dalawang kaharian, at ang isa ay pamamalakad-simbahan at ang isa naman ay pamamalakad-estado.

Sa ikalawang kabanata ng Daniel, may isa pang saksi sa simbolismong propetiko na ito, sapagkat doon ang huling kaharian, na naunawaan ng mga Millerite bilang ikaapat na kaharian ng Roma, ay kinakatawan ng bakal at luwad. Ang bakal at luwad ay pinagsama, bagaman sa katotohanan ang bakal ay hindi naghahalo sa luwad. Gayunman, nang magbigay ng puna si Sister White hinggil sa "bakal at luwad," kinilala niya iyon bilang sagisag ng "churchcraft" at "statecraft," gaya ng kinakatawan ng maliit na sungay ng kabanata walo, at ng mga ulo sa Apocalipsis labing-pito na siya ring mga bundok.

Nakarating na tayo sa panahong ang banal na gawain ng Diyos ay inilarawan ng mga paa ng larawan, kung saan ang bakal ay hinaluan ng putik na malagkit. May bayan ang Diyos, bayang hinirang, na ang pagkilatis ay dapat pakabalanin, na hindi dapat maging di-banal sa pamamagitan ng paglalagay sa pundasyon ng kahoy, dayami, at ipa. Bawat kaluluwang tapat sa mga utos ng Diyos ay makikita na ang natatanging katangian ng ating pananampalataya ay ang Sabbath ng ikapitong araw. Kung pararangalan ng pamahalaan ang Sabbath ayon sa iniutos ng Diyos, ito’y tatayo sa lakas ng Diyos at sa pagtatanggol ng pananampalatayang minsang ibinigay sa mga banal. Ngunit itataguyod ng mga estadista ang huwad na Sabbath, at ihahalo nila ang kanilang pananampalatayang panrelihiyon sa pag-iingat sa anak na ito ng kapapahan, na itinataas ito kaysa sa Sabbath na itinalaga at pinagpala ng Panginoon, na Kanyang inihiwalay upang ito’y ingatan nang banal ng tao, bilang tanda sa pagitan Niya at ng Kanyang bayan hanggang sa isang libong salinlahi. Ang paghahalo ng kaparaanan ng iglesya at kaparaanan ng estado ay inilarawan ng bakal at putik. Ang pagkakaisang ito ay nagpapahina sa lahat ng kapangyarihan ng mga iglesya. Ang pagbibihis sa iglesya ng kapangyarihan ng estado ay magbubunga ng masasamang kinalabasan. Halos nalampasan na ng mga tao ang hangganan ng pagpapahinuhod ng Diyos. Ipinuhunan nila ang kanilang lakas sa pulitika, at nakipag-isa sa kapapahan. Ngunit darating ang panahon na parurusahan ng Diyos ang mga nagpawalang-bisa sa Kanyang kautusan, at ang kanilang masamang gawa ay babalik laban sa kanilang sarili. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 4, 1168, 1169.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa tagpong naglalarawan ng gawa ni Cristo para sa atin, at ng mariing paratang ni Satanas laban sa atin, si Josue ay nakatayo bilang Punong Saserdote at naghaharap ng pagsusumamo alang-alang sa bayan ng Diyos na nag-iingat ng Kanyang mga utos. Kasabay nito, iniharap ni Satanas ang bayan ng Diyos bilang lubhang makasalanan, at inihaharap sa Diyos ang talaan ng mga kasalanang tinukso niyang gawin nila sa buong panahon ng kanilang buhay, at ipinipilit na dahil sa kanilang mga pagsalangsang ay ibigay sila sa kanyang mga kamay upang lipulin. Ipinipilit niyang hindi sila dapat ipagsanggalang ng mga anghel na naglilingkod laban sa sabwatan ng kasamaan. Puno siya ng poot sapagkat hindi niya maitaling bungkos ang bayan ng Diyos kasama ng sanlibutan, upang sa kanya ay maibigay ang lubos na katapatan. Ang mga hari at mga pinuno at mga gobernador ay naglagay sa kanilang sarili ng tatak ng Antikristo, at inilarawan bilang ang dragon na lumalabas upang makipagdigma laban sa mga banal, yaong nag-iingat ng mga utos ng Diyos at may pananampalataya ni Jesus. Sa kanilang pagkapoot laban sa bayan ng Diyos, ipinakikita nilang mga may sala rin sila sa pagpili kay Barabas sa halip na kay Cristo.

May sakdal ang Diyos laban sa sanlibutan. Kapag mauupo ang hukuman at mabubuksan ang mga aklat, mayroon Siyang kakila-kilabot na paniningil na isasagawa, na sana'y nagdulot na ngayon ng pangamba at panginginig sa sanlibutan, kung hindi lamang nabulag at nabighani ang mga tao ng makasatanas na mga maling akala at panlilinlang. Panananagutin ng Diyos ang sanlibutan sa kamatayan ng Kanyang bugtong na Anak, na sa katotohanan ay muli na namang ipinako ng sanlibutan sa krus at inilagay sa hayagang kahihyan sa pamamagitan ng pag-uusig sa Kanyang bayan. Itinakwil ng sanlibutan si Cristo sa katauhan ng Kanyang mga banal, at tinanggihan ang Kanyang mga mensahe sa pagtangga sa mga mensahe ng mga propeta, mga apostol, at mga sugo. Tinanggihan nila yaong mga naging kamanggagawa ni Cristo, at dahil dito sila'y magbibigay-sulit. Testimonies to Ministers, 38, 39.